

Milan Vincetič

PIPA

Slab poltretji mesec potem, ko so z vsem vaškim pompom – na pogrebu je igrala mestna godba, ki se je pricijazila z vegastim kombijem – pokopali Lenartovega očeta, sicer večnega trgovskega pomočnika, si je njegov sin v novi, prežračeni pisarni, ki je gledala proti mestnemu parku z ogromno, negovano sekvojo, prvič prižgal zasmrajeno viržinko. Kljub temu da se je bil zagodil med skladovnice papirjev, ki jih je bil zvezdavo vrtel med prsti, kot bi šlo za starinske pergamente, ni pozabil na tobak, natlačen v svinjski mehur, ki je ostal po rajnkem očetu.

Do takrat namreč sploh ni kadil, še več, sovražil je ta neprijetni, žgečkljivi vonj, ki ga je drezal v nosnice, nekega lepega dne, dobessedno, sonce je bilo viselo na slemenu kot pozlačeni gumbek, pa je nenadoma segel v notranji žep tvidastega suknjiča in po podplatu potegnil z žveplenko:

– Tobak se ne kadi samo zaradi zdravljenja telesa, ampak tudi zaradi tega, da nas obvaruje od lakote in žeje, si je zadovoljno zamrmral in kašljaje potegnil.

Še več: komajda so se mu pljuča dodobra navadile tatarskega, mestoma kar pepelastega vonja, je že pridrsal s srebrnkasto tobačnico in s pravim svinjskim mehurjem, iz katerega si je vsak dopoldan – točno ob pol devetih in enajstih – naphal v starinsko čedro, ki jo je bil hranil njegov oče – dobršen ščepec nosljanca; ta je tlel z vonjem preplejane otave.

– Gospod prokurist, je z očmi zavijala stenografka, mislila sem že, da je šla elektrika... Saj ne pravim, toda vaš tobak res vleče po plesnivem...

Lenart Hudoklin, pogodbeni finančni nadglednik, kakor si je z veseljem dal reči, čeprav je najraje šilil ušesa na »gospod prokurist«, pa je le kot miš iz moke kukal izza gore nerešenih pritožb, nakrivil ustnice in poškilil proti vratom, kar je pomenilo, da sva za danes končala. In res: gospod prokurist Lenart Hudoklin se ni nikoli dal motiti: docela zadovoljen s svojo službo, ki pa jo je v začetku prepiljal, češ da bo moral najmanj polovico svojega predragocenega časa prežeti v tej krtini s podlasicami in dihurji, se je zabubil v svoje papirje, premleval akte in borzne tabele, in če je le nanese – seveda na sestankih – se je razvnel ob vseh novostih, ki jih je skrbno spremljal tudi v prazničnih izdajah Borznega glasnika.

Bil je majhen, skoraj palčkast za moškega, gosto kot duh je racal s svojo večno ponošeno aktovko po davkariji, se stiskal v svoj, na rokavih oglođan tvidasti suknjič in grgal iz preščipnjene, poštirkanega ovratnika z vijoličnim metuljčkom, češ, zakon dovoljuje to in to, mi pa smo tu in tu, in šele ko je oddrobižal po stopnišču, na katerem je vsakemu s širokim poklonom snel klobuk, je za njim zavelo kot preprih, češ, naš gospod Hudoklin bodo nekoč res prilezli do same revizije, ki pa bo, tako se vsaj šušlja, sama smetana v državni vrhuški.

Zato mu seveda nihče ni upal pokazati niti krivega prsta: vsakdo, ki ga je potreboval, in teh je bilo kar nekaj, je po mišje potrkal na njegova vrata, uslužno počakal na tisti »prosim« in se na pragu pojavil z uslužnim, skorajda priliznjenim poklonom.

– Izvolite, gospodična Darka, je pripel z visokim tonom, menda mi spet ne prinašate slabih novic...

Usločila se je med podboji, čutila, da ji nekaj zapenja grlo, in šele ko je dvignil pogled, se je narahlo pozibnila z boki in si predala mape pod levo pazduho. Seveda je pri tem pazila, da je z njimi podložila obilne prsi, za katere se mu je zdelo, da so ji nekam preveč napoti, on pa je – seveda sramežljivo – poškilil vanje in se delal, da mu je le nenadni preprih zakuhal rdečico.

– Kar na mizo s to prašino, Darka, ji je pomignil s kazalcem, midva si ja ne smeva biti kot mačka in miš...

Darka, pravzaprav Božidarka, ki pa jo je Lenart Hudoklin od začetka ljubkoval s pomanjševalnico, kar ji je seveda godilo, pa je le stala kot vkopana, težkala mape in registre, in šele ko je snel debela očala, skozi katera jo je videl – vsaj tako se mu je zdelo – še bolj obilno, se je prizibala in mu dovolila, seveda, ker se je hote preveč nagnila, pokukati med njena testena hribčka.

– Toda gospod prokurist, ta vaša pipa, je zlogovala... Mislila sem, da imate obisk, pa si je nekdo izmed nepristojnih dovolil tako nesramnost.

– Mislite na moja pljuča, Darka? jo je zviška ošinil.

– Seveda, gospod prokurist, brez vas bi bili kot na Titanicu... samo pomislite, koliko zadev ste rešili, takole, z malim prstom... tudi mene bi, dovolite, da se vam potožim, še bolj obložili s temi papirji...

Zastrmel se je vanjo: nikoli še ni natrosila takih pohval, od začetka, od neke davne novoletne zabave, ko ji je, seveda preveč okajen, kratkomalo pridrezal pod krilo, kar je še zmeraj obžaloval, se ga je izogibala, včasih tudi zardela, zato se je zadnje čase močneje ličila.

– Veste, draga Darka, tako je s tem: pipa mora potovati iz rodu v rod... A vi sploh veste, koliko je stara ta čedrica, ki jo je moj ded ljubkoval »moja solkanka« ali kar s »furgonom«... Samo pogledajte si jo, ta michelangelovski podbradek, pa ta ustnik... Ne boste verjeli, se je razvnel, a ni lepšega občutka v ustih kot pipica... Taka, kot je tale, ki ti dodobra obteži spodnjo čeljust, pa se ti ne povesi kot konjska.

Ne, ne, ne glejte me tako... saj bi vam jo ponudil, pa bi bilo preveč po cigansko...

Seveda pogodbeni finančni nadglednik Lenart Hudoklin, ki se je bil kot otrok razvnel ob zgodbi iz svojega otroštva, ko je prvič videl Ciganko z velikansko pipo, ki si jo je čistila kar z lanino, robčku podobno, ob tem pa si jo tiščala v nos, ni niti opazil, da se je Darka obesila z očmi na njegov večni plašč, skrbno obešen na grabljicah, ki ga je prezračil le takrat, ko se je cele popoldneve sprehajal po ostrem mrazu.

Še več: za vse naslovni prokurist Lenart Hudoklin, ki je včasih požiral ruske realiste, se je tako navzel podob vseh znanih severnjaških uradnikov, da je v starinarni staknil dva para narokavnikov, že zdelan škric in cilinder. Seveda je bil v začetku vsem na očeh, celo s prsti so kazali za njim ali pa razpredali o oživiljenem duhu pokojnega prokurista, ki mu je, seveda že kot paglavcu, dovolil prepisovati neke muzealije; zato pa se je navzel tega prahu, vonja po plesnobi in moljih, celo česal se je na prečo, ob tem pa do leska polizal lase, in če je na stopnicah le srečal

kakega neobritega kolega, si je pomrmral v brado, pa vendar tako, da tudi drugi niso preslišali:

– Davkarija ja ni ciganija...

– Ste hoteli kaj reči, gospod prokurist? ji je ušlo, medtem ko se ni več znašla v poplavi njegove zgodbe.

– Seveda, seveda, Darka, je mežikal izza debelih stekelc, še veliko vam imam povedati... a ne zdaj... delo imam... morda konec tedna, povabil bi vas, se je prilizoval, na kakšno majhno večerjico, na kozarček napoleona ali traminca... Poleg vsega, draga moja Darka, vas vabim le kot službeni kolega, da ne bo pomote... Ne da bi čakal njenega odgovora, si je primaknil luč in se kot šolarček zagrizel v svinčnik, s katerim je začel vestno podčrtovati. Darka pa je tako tiho zaprla vrata, da se – kljub prepihku – ni dvignil niti najmanjši papirček.

* * *

V kavarnici v samem središču mesta, kamor je prihajal ponavadi ob sobotah listat jutranjike – ob tem pa si skrbno prepisoval v beležko vsakršno nihanje na hamburški in tokijski borzi – ga je že čakala skrbno pogrnjena mizica. Še več: na sredo vijoličnega prta so primaknili vazo, tako, starinsko iz debelega stekla, vanjo pa komaj zbasali zajeten šopek iz bližnje cvetličarne, v katerega je dobre pol ure pred njenim prihodom pritaknil drobčno pisemce.

– Toda gospod prokurist, je zardevala Darka, za ta šopek ste verjetno odšteli pravo bogastvo...

Božidarka seveda ni niti slutila, da ga je zadela v prastaro rano, kajti naslovni prokurist Lenart Hudoklin je veljal za pravega stiskača. Ne le, da si nikoli niti v tej svoji domači kavarnici ni privoščil ob kavici niti kisle vode, na pladnju pod prtičkom je ponavadi puščal do zadnjega cvenka preštet drobiž, ki se mu je poznalo, verjeli ali ne, da ga je dolgo mečkal med prsti. Sveto je bil namreč prepričan, da ga le bogastvo naredi moža, da bo le zajeten kup cvenka premamil kakšno gospico, ki bo pridala še svoj zakladek in le-ta bo prekipel v banki kot kvas, in če jima bo bog kolikor toliko naklonjen, bo kakšen cekin zažvenketal tudi za takšne drobnarije, kot je to srečanje.

– Pomislite, draga Darka, celo kaditi mi pustijo, je začel robiti z očmi, tale moj furgonček bom lepo naphal z mornarčkom, vidite, da na tem holandčku lepo piše sailor, to je za take s poraščenimi pljuči, veste!

– S poraščenimi, gospod prokurist?

– Pa ja ne mislite, da imamo moški perje po prsih, se je potrkal, kako pa bi drugače ukrotil tega divjaka...

Nakrivil je ustnice in pofrcnil na tobaku narisane plečatega mornarja, nekajkrat pihnil skozi furgonko, potem pa začel nekam živčno pretikati po žepih.

– Mojbog, v zemljo bi se pogreznil pred vami, draga Darka, če ga ne bi našel...

Še preden je lahko razbrala, kaj se pravzaprav dogaja, je že razstavil na prtiček posrebljen pribor za kajenje: šilce, za katero je zavzeto trdil, da stakne vsak kotic, čepiček in drobno phalko, ki jo je najprej slastno poduhal.

– Tako, vidite, draga moja Darka, vidite, da pipa ni mačji kašelj... A pravijo, saj ste že slišali tisto o pipaših: po pipi v ustih se sodi prava moška pipa...

Ona pa se je zabavala: komajda je pritajevala smeh, ko ji je začel nakladati, kako zbaše v pipo za cel stog hercegovca, kako jo je nekoč vlekel kar poldrug teden,

ne da bi ugasnila, pobesila se mu je na ustnici kot sodarska voha, on pa je miže vlekkel in puhkal kolobarčke, ki so že dodobra prepojili njeno jutranjo vodno trajno.

– O, Gospod, nisem je vreden, temveč potreben, si je molče zlogoval, medtem ko si je Darka dajala duška s sprijetim sladkorjem, ki ga je z žličko pomakala v že razhlajen kakav.

* * *

Šele proti jutru, ki je že sililo skozi polknice, se je pogodbenemu finančnemu nadgledniku Lenartu Hudoklinu prizdelo, da je storil napako: ni in ni se mogel spomniti, če je Božidarka vzela tisto pisemce, za katerega je porabil kar ves popoldan. Kajti če že mora biti službeno suhoparen, naj bo vsaj v poklonu, zato je z okrancjano pisavo zarobil nekaj kot »naj moja Darka naplete iz teh rožic sončna žarka«. A Darka je to pisemce prav gotovo pustila v šopku, je predlo v njem, v njeni sivkasti torbici se ni znašlo, prav tako se ne spomni, če je o njem beseda, razen na začetku, sploh padla, zato ga je že imelo, da bi kar poklical, tudi domov, vodjo strežbe, ki take stvari vsekakor ne bi smel prezreti. Pa tudi njo je nespodobno pobarati o njem, kajti, vsaj tako je videti, postajala mu je z vsakim trenutkom bolj naklonjena, celo smejala se je sproščeno, nekajkrat ga je celo, morda hote, ali pa se ji je le zareklo, tikala; še sedaj se spomni vsake njene besedice, šobice na ustnicah, ko se je trudila izreči nek francoski stavek, ki se ga je spomnil iz šole, še sedaj mu ne gredo iz glave njene sramežljive oči, v katerih pa se, seveda če si dober opazovalec, zrcali kanček poželjivosti, ki se prebuja tudi v njegovih pospanih žilah. Še več, zadnje čase mu kar ne da miru, zdi se mu, da postaja vse bolj in bolj obseden z mislijo na žensko, ki lahko, o tem je sveto prepričan, izžene iz njegovega telesa ali mamon ali samega hudiča.

V službi se bo delal hudo uradnega, še bolj odrezavega in nepriljudnega, nihče ne sme zvedeti niti trohice, kajti če je kaj sovražil – in to je javno razglašal – so bila to ljubimkanja med člani kolektiva, kajti premočna strast, in to ljubezen prav gotovo je, te zaslepi, da boš spregledal celo prvi dve decimalki, kaj šele zapletene tabele in grafikone.

Naj bo kakorkoli, tri dni potem se je v njegovo zakajeno pisarno po starem prizibkala Darka s šopom papirjev, popisanih z rdečim svinčnikom.

– Gospod prokurist, je mencala, z zgornjega nastropja so... Nekajkrat, vsaj tako pravijo, ste se pošteno ušteli... kaj ušteli, usekali ste se...

On pa nič: le za odtenek je pobledele, odrinil papirje na rob in potrkal s svinčnikom po mizi.

– Vidite, zgodi se, tudi meni se lahko zgodi, si je odkimaval, ona pa je le za ped prestopila, da se ji je skozi visok razporek pritajila rožasta podvezica.

Zastrmel se je v prazno, se ugriznil v ustnico, spustil glavo med ramena in jo obotavljivo prijel za roko:

– Najbolje bo, da te zadeve počakajo... čas pa bo že pokazal svoje... obljubim vam, da se jih ne bom več niti dotaknil...

Njegove besede so se sprijele, zdelo se ji je, kot da so se pritišale izza vrat, z rokavom si je obrisal znojno čelo in se zabubil v še od včeraj neočiščeno furgonko, ki jo je bil založil pod fasciklom.

– Če nimate nič proti, se mu je, začuda, nenadoma razvedril obraz, bi lahko poskusila znova... vem za sijajen lokal, in če se le potrudi... Na slepo je segel po furgonki, ki pa mu je zdrsnila na tla, ona pa se je le mično zavrtela na petah in

pustila v prostoru oblaček češnjevega parfuma, ki ga je duhal tudi takrat, ko je zakopal nos v paketič že postanega sailorja.

* * *

Še sreča, da je vzšel mesec: nad mirno gladino jezera se je rdečil kot melona, valčki so se potihoma ježili in črtkali proti obali, nekaj luči penziona, ki ga je menda v prejšnjem stoletju obiskal sam deželni knez, se je bleščikalo v črnkastomodri površini. Kot da se tu začneja nova celina, je prešinilo Božidarko, ko je dvakrat močno zaloputnila vrata zaprašenega taunusa, nova celina, ki drsi nekam proti razgretemu jugu. Res je, ji je v mislih pritrdjeval pogodbeni finančni nadglednik Lenart Hudoklin, ta penzion Silbermonch res ni monden, je pa zato dovolj odljuden, da jima ne bo nihče škilil v krožnik ali v kozarec. Poleg vsega je zgrajen okusno, lične barokizirane štukature nad okni se kar vsiljujejo, pa vendar se vrata portala iz kruščega se peščenjaka tako brezšumno zapro – ta izraz je bil prokuristu, če se smemo izraziti z njegovim besedjem, jako pogodbo – kot morda, tako ji je dahnil za ovratnik, svilen kitajska zagrinjala.

Še zmerom ima okus po tistem češnjem parfumu, ga je preželo, poleg vsega pa si je nadela te perujske uhane, ki še najbolj spominjajo na lunice, in če le nagne glavo, ji mično zabingljajo po njenem vratu iz slonove kosti, v katerega bi se zagrizel kot slepa žival. Namreč pogodbenega finančnega nadglednika je kar razganjalo od domišljije, v njegovih razgretih svetovih, ki se bodo še to noč uresničili do meja sanjskosti, so se pritikale nespodobnosti, celo opolzlosti, o katerih ni nikoli črnil niti besedice. Res je, že zdavnaj je založil danski zvezek z golimi lepoticami, ki so mu prve prebudile moškost, vendar jo je z leti, predvsem pa v službi, raje odrinil med skladovnice borznih špekulacij, kakor bi se ojunačil in katero od mičnih spogledljivk kratkomalo povabil na večerjo. Kakorkoli že, Darka, o kateri je celo nekajkrat sanjal, je zdaj tu, z malce nagnjeno glavo ga opazuje, žmerika s svojimi mačkastimi zrkli in brklja z žličko po čokoladni tortici. Nalašč se je oblekla v izzivalno toaleto z globokim dekoltejem, nalašč mu žvončklja z bakrenimi zapestnicami, celo visoke damske rokavice si je nadela, njegova obleka pa še diši po naftalinu in omari, čeprav se je po plešici pokapljal z že izhlapelo brivsko vodicco.

– Predstavljajte si, draga Darka, pred leti je bila v modi moška voda! Saj ste že slišali zanjo, kajne? so mu pobliskavale oči, medtem ko je otresal furgonček.

– Pomislite, gospod prokurist, cela naša davkarija je norela k temu izviru, se je razgovorila, in veste, kaj se je nazadnje zgodilo?

– Ah, je le zamahnil z roko in pomignil natakarku za novega napoleončka, le njihove riti so ponorele...

Zardel je, a ko se je zavedel, kakšna nespodobnost mu je ušla vpričo dame, je bilo že prepozno.

– Kaj bi šele bilo, če bi jim naphali svojega furgončka, kajne, gospod Hudoklin? mu je brala misli.

– Seveda, seveda, draga moja Darka, moj furgonček in mornarček – a sploh duhate – vržeta tudi najbolj marmornatega žrebca...

– Pa tudi napoleonček kar prijetno ščemi v žilah, so se ji vse bolj vozlele besede, čeprav jih ni več izbirala.

Tudi njemu se je odprlo: zvezdavo je kolobarčkal dimčke, srkal konjak in grizljaj piškote, potem ko sta pospravila okusno pripravljene morske sadeže,

zakramljala sta se, noč pa se je dodobra zredila, tu in tam je potegnilo z jezerca, da sta se presedla na verando in če ju ne bi motili nadležni komarji, bi se zasedela krepko čez polnoč.

– Pomislite, moja Darka, če bi sedajle sedla v najin taunus, bi naju kar sam, bodite prepričani o tem, zapeljal domov...

– Ne norite, gospod prokurist, lahko bi se nama kaj zgodilo in vsi bi zvedeli... cela davkarija bi se nama posmihala za hrbtom... Vdal se je: čez kakšno poldrugo uro sta že odracala v prijetno, z brezovino obito sobo.

– Mojbog, je kolovratil, ta najin napoleonček me je okronal v Bonaparteja, dajte, mademoselle Josephine, odprite že ta vrata na balkon...

Prijeten piš je napolnil prostor, pogodbenega finančnega nadglednika Lenarta Hudoklina pa je podrla na posteljo.

– Ves svet se vrti z mano, draga moja Darka, je pihal, nacedil sem se, da me je sram kot psa... In, mojbog, spahuje se mi kot razbojniku... Sedla je ob njem in mu odpela srjaco. Čutil je, da njena roka šari med njegovimi kocinami, dvignil se je na komolce, pa ga je neka neznanska teža pritisnila na zatilje, tiščala se je obenj, ga grizljala v uho in mu z levico odpela pas, on pa je skril obraz med njene jedre, polne prsi, ki so dišale po češnjevini.

– Mojbog, ponorel bom, Darka, je sodel, ob pamet me spravljajš, samo ne prenačljiva se...

– Hihi, se ji je razlezel obraz, po pipi se spozna moškega...

– Po furgonu, Darka?

– Po rorčku, po gobančku, ga je drezala in si odpenjala krilo. Gledal jo je: skozi mlečino se je črtal njen grmiček, popek se ji je bil skril kot želodček, zajahala ga je in zaplala, toda njegov korenček je bil opletal kot cunjica. Čutila je, da jo bo raztrgalo, v njej se je razplamtela lava, on, furgonček in puranček, on, pogodbeni finančni nadglednik, pa leži pod njo kot klada, kot mrtvo opletalo, ki mu le brbra v trebuhu namesto med nogami.

Še več, kratkomalo jo je odrinil, se skobacal na noge in se odmajal na hodnik. Najraje bi šla za njim, ga podrla na prvi fotelj in ga povaljala, četudi bi mu ga bilo treba odgrizniti, zamižala je in si zatiščala mokro brisačo v vroče grmičje, njemu pa je, vsaj tako se mu je zdelo, zavozlalo vso črevesje, kajti silovit bruhec ga je presenetil kar sredi hodnika.

Potem se je ves prepran prikazal: stal je med vrati kot prikazen s sneto hotelsko sliko pod pazduho, žmerikal s krvavimi očmi in šele ko mu je pomignila, naj vendar že vstopi, je zaracal k mizici in postavil nanjo očitno ceneno, kramarsko reprodukcijo.

– A veš, jo je začel tikati, zakaj sem ti jo prinesel?

– Zaradi narisane pipe, kajne, Lenart? se mu je pomačkala.

– A ti sploh vidiš, kaj piše pod to pipo, ha, pod to namalano pipico, ki je na las podobna mojemu furgončku? je grgraje nabiral.

– Ceci n'est pas une pipe, je zlogovala s čudnim naglasom.

– Si videla, kaj je napisal pod to pipo ta francoski kreten, nekakšen Magritte? je povpreval s potolčenim glasom.

– Ceci n'est pas une pipe, se mu je skrivaj posmešnila in se obrnila na bok, on pa je pozno v noč buljil v njeno zaobljeno zadnjico, na katero je pršila mesečina, na zadnjico, ki ga je vedno bolj spominjala na podbradek njegovega furgončka, ki ga je – še preden ga je prižgal – dolgo, dolgo težkal v dlaneh; vse bolj in bolj je imel namreč občutek, da se vse to dogaja v nekih tujih sanjah in da je ženska, ki mirno

diha v tej severnjaški sobi, le neka neznana slika, neki obris pokrajine, ki se je ne da vmestiti niti v spomin niti v prihodnost.

* * *

Potem ko se je Darka že oprhala, pa tudi pozajtrkovala, se je krčema prebujal: skelelo ga je v ramenskem obroču, trepalnice so se zalepile, da je skozi vdiral jutranja bleščoba kot strašno žarilo, kot slepeče mrgolenje. Grizel si je ustnice in mrmral. Darka, ki ga ni upala docela zbuditi, je razbiral le trgajoče »n'est pas une pipe« in ko je končno na široko odprl oči, se je že sklanjala nad njim. Njen obraz je bil nenavadno spočit in bel, lasje dišeči in zapeti v figico, skozi novo bluzico, ki ji je nalašč odpela preveč gumbov, so se zaoblile prsi, pogodbeni finančni nadglednik Lenart Hudoklin pa je ves preznojen mrmraje drgetal zdaj v vročici zdaj v ledenici.

– Naj pokličem zdravnika, Lenart?

Odkimal je, se mukoma postavil na komolce in se zazrl vanjo.

– Vidiš tistega hudiča tam, je pokazal na sliko, on je vse zakuhal... Kako zaboga lahko napiše takšno neumnost, kaj, Darka?

– Če bi bila neumnost, te ne bi posekala, Lenart, je zategnila. Pobito je prikimal in se odmajal v kopalnico: bil je hudo zdelan, mrzla prha naj bi ga spravila k sebi, čutil je, kako se ga polašča mrščavica, in če je le zatisnil oči, se je zavrtinčil v strašnem prividu: nenadoma so bile stene kopalnice ene same slike pip, pod njimi pa zlovešči napis »Ceci n'est pas une pipe«, ki se je spakoval v poganske maske, v glasove, ki niso bili niti človeški niti živalski, temveč nezemeljski, še najbolj podobni hropenju, ki ga je davilo pod grodnico.

– Čist zrak bi ti povrnil moči, Lenart, je dejala čez čas.

– Kaj če bi malce povესlala po jezercu, Darka, so se mu zasvetile oči. In res: čez dobro uro sta že odrinila. Sprva je veslal, kot bi zajemal z lopato, potem pa je začel uživati. Kristalno čista voda je zamezela pod vsakim zaveslajem, nekje visoko so se oglašale ptice, bilo je čudovito mirno, predala se je spokoju in šele ko sta sredi obstala, mu je minila bledica.

– Pomisli, Darka, nisem mogel, da je ne bi vzel s sabo...

– Misliš na svojega furgončka, Lenart?

– Ne, ne, draga moja, na sliko, na tisto najino sliko, ki je za tvojim hrbtom...

Konec koncev je res samo slika, Lenart, je zazehtala.

– Morda imaš prav, a ima me, da bi jo večno gledal...

V njegovih očeh se je zamrestilo: zenice so se razširile, pogled je pomeglel, zdelo se ji je, da se nekje globoko v njem nekaj nabira, da nenadoma ni več tisti staromodni, sramežljiv gospod prokurist, ki je že nekaj let vzdržema pogledoval po njej. Konec koncev ni niti tako napačen: kaj zato, če ga je prvič izdal njegov pipak, časa imata še na pretek in ni vrag, če se bo le izvlekel iz te čudne obsedenosti, da ne bi pogasil pod njenim popkom strašno prebujene gorečine.

– Navsezadnje, dragi moj Lenart, je tvoj furgonček vreden desetkrat več kot ta zmazek, kajne?

– Prav imaš, res bi bil že čas, da bi si ga naphal... V tem zraku je to prava blagodejnost... Samo prestopiva se, Darka, pusti me nazaj, ti pa postavi ta, kot ti praviš, zmazek na premec, da se ga bom do sitega nagledal...

– Bil je neroden kot kura, dragi moj, mi je sople v uho, opletal je kot gorjak po zametu, čolnič se je pogugnil kot lupinica in še preden sem se skobacala na obalo, je za njim izginila vsaka sled...

– Pa? sem požiral slino in jo dražljaj po grmičku.

– Kaj, pa? Šele čez tri dni so našli njegovo truplo. Pomisli, dragi moj, je kljunčkala v mračino, skrivaj sem mu pretaknila žepe ... In ne boš verjel ...

Mlečna žarnica jo je delala še bolj ljubko. Poljubil sem jo na ramena, zdrsnil z jezikom po njenem dolgem vratu, dišečem po nekakšni češnjevini ali višnji, in stegnil roko k omarici.

– Mojbog, Darka, sem zasopel, prava pravcata bierka, vidiš, ta njegov pipak je pravo malo bogastvo ...

– Ceci n'est pas une pipe, je zagostolela in vroče zašarila pod mojim popkom, jaz pa sem jo le za hipec blago odrinil in se zapičil v košat šopek vrtnic, med katerim se je belilo – o tem sem skorajda docela prepričan – drobno, na robih porumenelo pisemce, v katerega pa mi ni uspelo nikoli pokukati.